

Christina Hagens tale ved modtagelsen af Otto Gelsted-prisen

Taler

Christina Hagen
Forfatter

Dato

29. november 2019

Sted

Rungstedlund

Mail til litteraturredaktør Peter Nielsen fra Information.

Kære Peter

Jeg modtager dette års Otto Gelsted-pris uddelt af Det Danske Akademi. Min tale bliver en personlig mail til dig. Jeg ønsker, at I trykker den (hvis I vil), men kun hvis I accepterer den, som den ser ud her. En mail, ingen provokerende overskrifter, ingen fotos af mig eller andet, der kan være med til at fordreje det, jeg gerne vil sige.

Jeg har mødt dig én gang. Det var til fotograferingen i forbindelse med Montanas Litteraturpris. Du virkede sød og genert, en flot fyr, meget høj. Jeg kunne godt lide dig. Jeg har mødt Kizaja, fra jeres avis, en gang på Vestjyllands Højskole. Tue Andersen Nexø talte jeg kort med på Andy's Bar for mange år siden. Rune Lykkeberg mødte jeg på Røddingmødet. Sympatisk fyr, sjov, sød. Jeg kan godt lide jer som mennesker, de af jer jeg har mødt.

Jeres avis har anmeldt alle mine udgivelser. I starten gik det godt. *Boyfrind* vandt Montanas Litteraturpris. *White Girl 1* var fantastisk, syntes I. Men med *Jungle*-interviewet gik det galt. Interviewet fyldte, med fotos, seks sider, så vidt jeg husker. Jeg indrømmede i det interview, at jeg indimellem har racistiske tanker eller anskuelser. Det kan være helt små fordømmelser i hverdagen, og min tanke med den indrømmelse var at sige: 'Ingen bør tænke, at de er rene. Ingen bør tænke, at kun de andre indeholder det onde.' Jeg indrømmede også, ganske sexistisk, at jeg foretrækker store pikke. Jeg var udmattet af renheden. De indrømmelser kunne I have grebet an på mange måder, men I valgte den tabloide. Asta Olivia Nordenhof postede det famøse opslag, som ændrede meget. I hoppede med på vognen. Andre aviser hoppede med på vognen, I var

ikke alene. Men det blev skelsættende. Det var her jeg så, at mine tanker og min litteratur ikke må findes nu. Udadtil blev det til: *Jungle* var ikke en god bog, *White Girl 2* var ikke en god bog, *Korrektheidsbibelen* var ikke en god bog. Mit teaterstykke *Med mig selv i mine egne arme*, som havde premiere i februar 2019, hyldede I dog stort. Måske fordi det gik an moralsk. Måske fordi dét passede til tiden: Sympati for kvinden, der ikke ønsker børn og samtidig er en stakkel. Ofret er populært, ofret går an. Hvem tør angribe den, der taler feministisk? Her fandtes et helle.

Da jeg gik i skole, blev jeg mobbet meget voldsomt igennem et år, og til sidst måtte jeg gå ud af skolen. Jeg var så angst, at jeg ikke kunne forlade hjemmet i to år. Der er alvorlig sygdom i min familie, som gør, at jeg, fra jeg var barn, har været tvunget til at være hård og selvstændig; karakteristika der ikke er populære nu, hvor jeg er blevet ældre i en tid, hvor man helst skal høre til en gruppe. Jeg har haft en stedfar, der drak sig så fuld, når han passede mig, at han brækkede sig ud over spisebordet. Og mange, mange andre historier kunne jeg bidrage med.

Det fortæller jeg dig for at sige: Jeg kunne også skrive fire digtsamlinger om mine traumer. Jeg er også et offer. Jeg er også ødelagt. Det er ikke et uproblematisk luksusliv, der gør, at jeg skriver en tekst om en hvid kvinde, der latterliggør og ydmyger sin sorte kæreste. Det er ikke et uproblematisk luksusliv, der gør, at jeg skriver *Korrektheidsbibelen*. Jeg forstår godt, hvad det vil sige at være offer. Men jeg nægter, i min litteratur, at henvende mig til verden som et offer og på mekanisk vis påkalde mig den medfølelse, det fører med sig. Det er for nemt.

Jeg skriver denne mail til dig vel vidende, at hvis/når du trykker den i avisen, så sidder kolleger og litteraturinvolverede klar ved tasterne. De vil dele og kommentere på Facebook. Nogle vil skrive »OMG« eller efterlade grinende smileys. De vil skrive til hinanden privat om, hvor håbløst det er. Der vil være en fnisen og en lille klub, en hyggelig diskussion. Der er opstået sammenhold omkring det at mobbe dem, der tænker anderledes, dem der står frem, helt alene og uden gruppens tilladelse. Jeg ved allerede nu, at når jeg skriver dette, så vil de sige 'nu opfører hun sig selv som et offer hahaha'. I er en venstreorienteret avis, Peter, lad os sige det, som det er. I er glade for politiske forfattere, uden pletter på CV'et. Forfattere der ved, hvad der er op og ned, hvad der er rigtigt og forkert; forfattere der ved, hvem der er inde, og hvem der er ude. I anmelder dem bedre, I giver dem mere plads i jeres avis, I er mere fair over for dem. I er også en intellektuel avis, som alle vi, der skriver, interesserer os for at læse og er

afhængige af. I har en enorm magt. I inspirerer andre aviser. I er med til at sætte dagsordenen inden for kunst og kultur. I er med til at bestemme, hvem der er de gode, og hvem der er de onde – og ofte er de kolleger – der fordømmer os i kunstverdenen – koner, mænd, venner og kærester med de mennesker, der arbejder på eksempelvis jeres avis.

Da jeg var til Røddingmødet 2018, og spisesalen åbnede, rakte Peder Frederik Jensen en hånd i vejret og kaldte på Rune Lykkeberg og andre vigtige mennesker: »Jeg har fundet et bord til os!« råbte han. Så kunne de sidde sammen.

Caspar Eric har et handicap og skriver om det. Det er vigtigt og rørende, og han er virkelig et forbillede for andre unge og andre unge med handicap. Det er bare ikke altid særlig godt, det han skriver. Altså selve den litterære kvalitet. Jeg kunne nævne en del forfattere, som har det lettere i jeres avis, end de burde have, fordi de er politiske og venstreorienterede og aldrig i tvivl eller åbenlyst lette at få sympati for, fordi de bruger deres skrøbelighed aktivt i deres kunstneriske produktion. Jeg har samvittighed til at nævne Caspar Eric, fordi han, trods egen skrøbelighed, selv er vældigt strid og dømmende over for dem, han er uenig med. Det kendetegner i øvrigt en del af de forfattere, der skriver litterært om egen skrøbelighed. En boksekamp hvor den udsatte står på et helle, og den anden står med bare tæer på kogeplader.

Officielt kan Christian Lollike ikke finde ud af at lave teater mere, selv om han, lige inden *Black Madonna*, var dansk teaters største geni og vandt alle priserne. Madame Nielsen er beskidt, ligeledes efter *Black Madonna*. Niels Frank skriver ikke så godt længere, og derfor inviteres han heller ikke til oplæsninger og foredrag. Det skete, efter Peter Højrup's tekst om hans oplevelse af Niels Frank på Forfatterskolen. Katrine Wiedemann er kikset. Før var hun fantastisk. Men så fandt vi ud af, at hun ikke kalder sig feminist, og det er gået ud over hendes evner som instruktør. Pablo Llambias er et sexsvin efter sagen om sexchikane, og Jeppe Brixvold er fyret og borte med den fanøske blæst. Marianne Stidsen, ja *lol*, hvor skal jeg starte med den heks ...

Fire-fem journalister fra jeres avis har i løbet af det seneste år henvendt sig til mig for at få mig til at bidrage til Information. Måske som et plaster på såret, for at opveje for de evige stikpiller i jeres avis. De har rost mit forfatterskab og min stemme til mig, i private mails. Også du, Peter, har henvendt dig og bedt mig

anmelde en af jeres journalisters bøger. Men jeg har takket nej. Jeg synes ikke, I har været fair over for mig, og jeg synes ikke, I er fair over for andre, der i denne tid, 'træder ved siden af' eller mener noget, som er upopulært lige nu. I er med til at ensrette kunstmiljøet helt enormt meget, og det gør alle avislæsere dummere, når I favoriserer den litteratur og den kunst, man som ligesindet og køber af jeres avis, ikke stikker sig på.

Olga Ravn og Mette Moestrup (hvis mand arbejder for jeres avis) har oprettet en Hekseskole. Fint nok. Men de egentlige hekse, der skal brændes på bålet, er jo ikke to feministiske fyrtårne, der hyldes alle steder. Det er derimod de hekse, som vores samfund, som det er lige nu, ikke kan acceptere og derfor straffer elegant, subtilt. Kunstnerkarrierer og forfatterskaber smadres, folk mister deres jobs, privatliv falder fra hinanden, hele familier ydmyges. Synderne udstilles på forsider af aviser og i aggressive, infantile Facebook-tråde, kommenteret af velbegavede mennesker, der, med største fornøjelse, vrider og vender sig i sølet, thi der kan de finde det svineri, som ikke må findes i deres egne liv.

Peter, jeg synes, at I, og andre aviser, skal tænke jer om. Provokunstnere er lige så menneskelige og sårbare som alle andre kunstnere. Vi har som kunstnere det tilfælles, at vi vil mennesket det godt, uanset hvordan vores produktion tager sig ud på overfladen. Der foregår en mobning, en hetz, lige nu som gør, at folk får depressioner, opgiver deres arbejde, mister lysten til at omgås andre kunstnere. Ender det en dag med, at en af de udstødte begår selvmord, så overraskes jeg ikke. Men måske skal man prøve det på egen krop, før man forstår, hvordan det føles, som de identitetspolitiske siger.

Det er så uendeligt trist at leve i en tid, hvor det ikke accepteres, at menneskedyret ikke er rent. At mennesket ikke er ideelt, men består af det kærlige og empatien såvel som det perverse, det gale, det ondskabsfulde og egoistiske. En hund kan man opdrage, men mennesket er vildt og egensindigt og deri ligger skønheden.

Tilgiv mennesket dets synder.

Jeg vil slutte med et citat fra min yndlingsforfatter, Joe Brainard:

»SOMETIMES EVERYTHING JUST SEEMS SO OH I DON'T KNOW«

Kærlig hilsen Christina.

Kilde

information.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christina-hagens-tale-ved-modtagelsen-af-otto-gelsted-prisen>